

[L. Rasmussen.]
Lov, som Ministeren her gaar fuldstændig imod. Nu gaar han tilbage, nu tror han ikke paa det.

Èt ved jeg i hvert Fald, at Ministeren har ikke raadført sig med Teknisk Korps, det er umuligt. Men Ministeren har i den Grad tilsidesat alle Forhandlingsregler, at han har sagt: Det er tilstrækkeligt, naar jeg med den kolossale militære Sagkundskab, jeg sidder inde med, selv ordner Sagerne; at spørge Teknisk Korps er ganske overflødig, jeg forstaaer meget bedre, hvordan det skal ordnes, end det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og den højtærede Trafikminister. Ministeren vil hertil sige, at det er kun et Forhandlingsgrundlag, men jeg gaar ud fra, at han vil forstaa, at det kan ikke fastholdes.

Vi kommer saa til Bekostningen. Hvad koster dette ændrede Forslag? Ja, den højtærede Minister gjorde jo ved Forelæggelsen, hvad han kunde, for at plumre Vandene. Han begyndte at drage en Sammenligning med Statsregnskabet 1926—27, og den var endda urigtig, idet han i det ene Tilfælde medtog Udgifter, som han udelod i det andet. Men hvorfor gjorde den højtærede Minister det, naar vi dog har et Forslag liggende paa Tingets Bord for næste Finansaar, ved hvis Forelæggelse den højtærede Finansminister sagde: Det Budget, som her er opstillet — altsaa Militærbudgettet — er da et Budget, som maa anses for et Normalbudget i Henhold til Forsvarslovene af 1922. Altsaa det Forslag, der ligger paa Tingets Bord, Forslaget for 1928—29, er et Normalbudget, bygget paa Grundlag af Militærløvene af 1922. Hvorfor foretog Ministeren ikke da den nærliggende Sammenligning med dette Budget? Af den simple Grund, at saa var han nødt til at sige: Der er ingen Besparelse. Lad os foretage det Tankeeksperiment, at vi den 1. Februar ganske uændret vedtog det Forslag, Ministeren her har forelagt, saaledes at man kunde ændre Budgettet for 1928—29 derefter, og gøre det ærligt, som Venstres Ordfører sagde, saa vil det vise sig, at Budgettet bliver højere end det Forslag, der foreligger for 1928—29. Jeg taler ikke om indeværende Finansaar, Forslaget byder jo 3—4 Mill. Kr.s Forhøjelse i Forhold til det Aar, vi er inde i. Alt dette søger Ministeren at komme bort fra ved at sige: Vi vil have færre Officianter, de skal afskediges ved Afgang, men saa længe vi har dem, vil Udgifterne blive højere. Lidt efter siger han: Jeg kan ikke forstaa, at man kun vil unde de menige Soldater

saa lidt; naar de kommer ind, skal de dog have ordentlige Opholdsrum. Ja, vist saa. Men hvorfor tager Ministeren det ikke med i Forslaget, saa vi kan se det? Hvorfor skal det være noget, hvorved Velvillien overfor Soldaterne skal sættes paa Prøve. Naar vi taler om det, der skal foretages, saa tror jeg, det rigtigste vil være at tage alt det med, som følger at dette Lovforslag, saa vi kan faa en Oversigt over, hvad Militæruddgifterne bliver i Danmark. Det vil saa vise sig, at dette Forslag betyder en Forhøjelse af Militæruddgifterne i Stedet for en Formindskelse. Jeg skal i Dag lade være at opstille nogen Beregning. Jeg venter, at den højtærede Minister vil komme med nogle Tal; saa har vi et Udgangspunkt, og saa skal det vise sig, at hvad jeg her har sagt, passer til Punkt og Prikke.

Den højtærede Minister haabede paa Enighed, og Venstres ærede Ordfører appellerede til dem, der vilde have et effektivt Forsvar i Danmark. Et effektivt Forsvar — hans Appel gik altsaa, det anerkender jeg, ikke til os. — Dem, der vilde have et effektivt Forsvar, indbød han til Forhandling, og jeg forstod, at vi maatte holdes udenfor Forhandlingen. Men den højtærede Minister gik videre og troede, at dette Forslag skulde blive en Generalnævner, der samlede alle politiske Partier. Og derefter kommer han og siger, at nu har han en § 299, som han anser for Nøglen til hele Spørgsmaalet, en § 299, der bestemmer, at ingen Minister, intet Finansudvalg har noget at gøre med visse Punkter, der omfatter Militærbestemmelserne. Hvem er det nu, Ministeren har Mistillid til? Er det en socialistisk Forsvarsminister? Ingenlunde. En Minister vil ikke kunne rokke ved disse Tal, medmindre der staar et Folketingsflertal bagved. Ellers kan han ikke faa noget ind paa Finansloven. Altsaa, et Flertal i Folketinget skal der til, for at man overhovedet skal kunne ændre en Bevilling paa Finansloven og sende den op til Landstinget. Det er altsaa et nyt Folketingsflertal, man vægger sig imod ved denne Paragraf, idet man siger: Vi har et Landsting.

Vi har netop i Dag faaet forelagt en Valglov til Folketinget, og med mange Omsvøb fortalte Ministeren, at den rører ikke ved Landstinget. Det tror jeg ogsaa er klogt af Venstre. De fik en Betaling i 1915 for at gaa med til den almindelige Valgret — større var deres Almindelighed til den almindelige Valgret ikke, end at de fik Betaling for det. Forholdet er i Dag dette, at skønt Socialdemokraterne ved sidste Valg